

Hermien Stellmacher

VARLĒ ar SVAJONIŅU PRINCAS?

LOVE ♥
WOW

Kodėl neatsuksi gyvenimo atgal klavišo spūstelėjimu?

Viena žvakė kairėje lovos pusėje, kita dešinėje. Aš guliu tarp jų ir vaizduojuosi, jog esu mirusi. Negyvut negyvutukė. Juk padėtis vis tiek nebegali būti blogesnė: jau daugiau negu du mėnesius aš gyvenu šiame nykiausiame miesteliūkštyje, naujoji mokykla prisigrūdusi visiškų kaimo jurgių, o mano tėvai netrukus galutinai išsikraustys iš galvos. Tėtis, nes vien „aria“ savo naujojoje advokatų kontoroje, o mama, nes „ką tik įniko ieškoti savęs“. Ką gi, smagių ieškynių, pasakyčiau, jeigu nežinočiau, kad visa tai atsilieps man. Mat, deja, daugiausia savo gyvenimo prasmės ji ieško vakariniuose kursuose, o mes kenčiame nuo padarinių... Čia sušių kursai, tada ištisas dienas turime valgyti šlykščius žalios žuvies suktinukus, čia ji neįtikimiausiomis pozomis raitosi ant savo jogos kilimėlio, viską aplinkui pamiršusi ir apskritai negamindama valgio.

Guliu ramiai ramiai ir vaizduojuosi savo laidotuves. Tėvai stovi kapinėse prie mano duobės ir plūsta ašaromis. Taip jiems ir reikia.

– Mums nieku gyvu nereikėjo kraustyti į Helenburgą, – kūkčioja motina. – Kodėl ją taip nuskriaudėme?

Tėvas kinkuoja galvą.

– Ir kam aš visą dėmesį skyriau karjerai, – šnypščiasi nosį. – Nepaisiau jokių ženklų, o dabar per vėlu!

O Lukui, mano landūnui jaunesniam broliui, galų gale šįsyk yra dėl ko paleisti gerklę. Kaip įdomu. Visa šeima apspitusi mano kapą, o aš stebiu iš aukštai. Atėjo netgi teta Irma, sena šykšti ragana, ir atsivedė Pucį, įkyrų savo šunėką.

Aiškus daiktas, mane laidoja ir mano mieli purkštuviniai bičiuliai Jana ir Janikas! Raudonomis užverktomis akimis dvyniai stovi prie mano kapo ir užberia ant karsto truputį žemės. Tikiuosi, kad jau sugalvojo dailiais grafitais papuošti mano antkapį. Tie grafitai būtų patys pirmieji, kurie išvystų pasaulio šviesą Helenburge. Kaip troškau juos pamatyti, kai atsikrausčiau čionai...

Ei! Pala, o kas gi čia? Į kapines žygiuoja visa 7a klasė! Nieko sau, šito jau tikrai per daug! *Okei*, žinoma, labai laukiu Karo. Galima sakyti, ji vienintelė protinga iš naujosios mano klasės. Bet kitų tikrai nepageidauju matyti. O tą juodai apsirengusią vilkstinę lydi „Ar tuoj sulauksim?“ Ebertas, mūsų auklėtojas. Ir kaip tik didžiausia prietranka Amanda dar susitaiso rėžti kalbą. Prie *mano* kapo duobės! Va šito tai jau tikrai nenusipelniau! Kaipmat sugrižtu į tikrovę ir užpučiu žvakes. Neįtikėtina!

Kartais manai, kad nieko blogiau nebegali būti, ir še tau, boba, pyrago.

Sėduosi prie rašomojo stalo ir imu naršyti po kompiuterį. Pasižiūrėsiu, gal parašė vienas iš dvynių. Galų gale juodu juk nestovi prie mano kapo duobės žliumbdami...

Nuo: Jana@Twinpost.de

Tema: Ar viskas gerai?

Data: Sekm., spalio 21 d., 14:15:44 (MEZ)*

Kam: Hallo@MiraMiracle.de

Sveika, Mira,

didžiulė naujiena! ☺ Mums leido išpurkšti visą senosios alaus daryklos plytinę sieną. Šaunumėlis, argi ne? Janikas jau kurpia pirmuosius eskizus. Ar palikti tau kokį kampą? Tau, vargšele, jau tikriausiai kenkia purškimo badmetis. Ar dar prisimeni apskritai, kaip atrodo dažų balionėliai? O kas šiaip girdėti iš provincijos?

Laikykis! Liko tiktai 5 dienos iki rudens atostogų! O gal jau paklausei tėvų, ar leidžia mudviem atvažiuoti? Juk turi būti kokio nors smagumėlio tame Helenburge, argi ne taip? :-) Dabar turiu kuo skubiau nusiaubti šaldytuvą. Nenukabink nosies! Iki! Jana

---

* Vidurio Europos laiku (*vert. past.*).

Vajetau, tai bent sėkmė... Toji siena tikrai dešimties metrų ilgumo ir trijų aukštumo. O jei šiame prakeiktame Helenburge kas ir vyksta, paslaptis kruopščiai saugoma.

Ką gi, atsistoju priešais didelį veidrodį savo drabužių spintoje ir patempiu žemyn marškinėlius su gobtuvu. Išryškėja du gumbeliai. Ir dar viena paslaptis: ar kada nors turėsiu tikrą krūtinę? Kaip naujosios savo draugės Karolinos. Toji, tiesa, nuolat žyžia, kad pernelyg tunka, užtat jau turi krūtis ir liemenėlę. Ar būna AAAA dydžio liemenėlių? Nuo pagulėjimo karste neliko jokių pastebimų pėdsakų: kaip ir anksčiau, mano plaukai siekia pečius, jų spalva it nuširusios katės, akys tamsios, o aš pati liesa. Labai liesa. Mama sako, kad vėliau džiaugsiuosi savo į lyginimo lentą panašia figūra ir ilgomis kojomis. Bet kol kas šis džiaugsmas labai jau santūrus. Vėl metas bandymui sušveisti sumuštinį su *Nutella*.

Motina įsikūrusi prie virtuvės stalo su šūsnimi knygų ir užrašų knygute.

– Žinai, mamyt, man reikia liemenėlės!

– Viešpatie, kuriam galui? – klausia motina ir dirsteli į mane. – Beje, brangute, tau ant smakro spuogas!

Ir vėl skaito, tarytum būčiau tuščia vieta. Tikriausiai knygos pavadinimas „Tik jau nemėginkite suprasti paauglių“, knygos „Kaip lengva nuvilti vaikus!“ tęsinys, o motina kaip tik išsirašinėja geriausius sakinius.

Smagaus skaitymo!

„Kodėl vokiškai sakoma:
„Jautiesi kaip septintam danguj“,
o angliškai – „kaip devintam“?
Ar laimės adresas Anglijoje kitas?

Mira niekuomet nebūtų pamaniusi,
kad Helenburge, šitame nykiame
užkampyje, sutiks Svajonių princą.
Bet kaip su juo susidraugauti?
Juo labiau kai tau ant kelio
dar pasipina Varlė...

 **knygu
klubas**

Apsilankyk www.knyguklubas.lt
• Rasi naujausių knygų • Sužinosi, ką skaito
tavo bendraamžiai • Dalyvausi diskusijose

9 789955 382218

www.almalittera.lt